

Παραπληροφόρηση και εκπαίδευση

[Alfavita](#)

Γράφει ο Γ. Π. Τριμπέρης, Ομότιμος Καθηγητής Τμήματος Φυσικής Ε.Κ.Π.Α.

Η έναρξη της φετινής ακαδημαϊκής χρονιάς συνέπεσε με τον ερχομό, δυστυχώς και πάλι, της συντηρητικής παράταξης στη διακυβέρνηση της χώρας. Οι θέσεις της Ν.Δ. για την εκπαίδευση είναι διαχρονικά γνωστές και φυσικά οι πρόσφατες και οι μελλοντικές νομοθετικές παρεμβάσεις τις οποίες λίγο πολύ μονομερώς προωθεί ήταν αναμενόμενες.

Εκείνο όμως που, χωρίς να εκπλήσσει, δεν παύει να εντυπωσιάζει, είναι ο τρόπος με τον οποίο προσπαθεί να αποπροσανατολίσει την κοινωνία ώστε οι αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις της να περάσουν με το μικρότερο πολιτικό κόστος και φυσικά με τις ασθενέστερες κοινωνικές αντιδράσεις. Φυσικά η μέθοδος αυτή δεν ανακαλύφθηκε από την Ν.Δ., ούτε και εφαρμόζεται μόνο από αυτή, και όχι μόνο στα ζητήματα Παιδείας.

Χιλιάδες σελίδες έχουν αφιερωθεί στον αποπροσανατολισμό, και ώρες τηλεοπτικών προγραμμάτων έχουν αφιερωθεί στη παραπληροφόρηση των μαζών ως μέσο χειραγώγησης, αλλά επειδή πλείστοι όσοι πρόθυμοι κονδυλοφόροι εκτίθενται πρόσφατα ακολουθώντας αυτή την πρακτική, είναι αναγκαίο να επισημανθούν πλευρές σχετικές με την επιβολή της Εκπαιδευτικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ που προηγήθηκε, καθώς και της ΝΔ, με έμφαση στις μεθόδους που χρησιμοποιήθηκαν και συνεχίζουν να χρησιμοποιούνται. Η ιστορία έχει βεβαίως κρίνει την περίφημη Υπουργό Παιδείας κα Διαμαντοπούλου της περιόδου διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, στην οποία δεν θα αναφερθούμε.

Η Ν.Δ. είναι ο «γνήσιος» πολιτικός εκφραστής της αστικής τάξης. Και αυτή κατέχοντας την πλειονότητα των Μ.Μ.Ε., προσφέρει υπηρεσίες στη Ν.Δ. κάνοντας μια μεθοδευμένη, μαζική, συστηματική, καθημερινή, πλύση εγκεφάλου στους πολίτες αυτής της χώρας. Τόσο οι παρεμβάσεις αυτές, όσο και η στόχευση τους είναι πολύπλευρες. Μεταφορά ψευδών στοιχείων ή σκηνοθετημένων μαρτυριών, με στόχο την επιβολή μιας άποψης, που να δικαιολογεί τη θεσμοθέτηση των ήδη προαποφασισμένων κυβερνητικών μέτρων.

Αν αυτό δεν είναι αρκούντως αποτελεσματικό προωθείται τρομοκράτηση των πολιτών, αναφορικά με την προσωπική τους ασφάλεια, των παιδιών τους ή και

αναφορές σε αντιδημοκρατικές ενέργειες τρίτων, ατόμων αμφιβόλου τουλάχιστον προέλευσης, ώστε τα κατασταλτικά κυβερνητικά μέτρα που θα ακολουθήσουν να γίνουν αποδεκτά ως «μέτρα προστασίας» των πολιτών και της δημοκρατίας. Εκμετάλλευση της δεινής οικονομικής κατάστασης των φτωχών, στους οποίους μια ασήμαντη οικονομική κυβερνητική παροχή φαντάζει ποσοστιαία σημαντικότερη, τόσο που κάνει τους φτωχούς να μη ασχολούνται με τα τεράστια οικονομικά προνόμια των πλουσίων που θεσμοθετούνται σε βάρος της πλειοψηφίας των πολιτών. Εκμετάλλευση ακόμα και των «ημετέρων», οι οποίοι κατέχουν θέσεις στον δημόσιο τομέα, θέσεις τις οποίες οφείλουν στην εκάστοτε κυβερνητική εύνοια.

Τα υπόλοιπα κόμματα της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης, εξαιρουμένου του Κ.Κ.Ε., αναζητούν την κοινωνική τους αναφορά ανάμεσα στα περίφημα μικρο- ή και μεσαία στρώματα, στα λαϊκά στρώματα, αλλά και σε τμήματα της αστικής τάξης τα οποία, για ιδιαίτερους λόγους διαπλοκής συμφερόντων, τα προσεγγίζουν. Χωρίς σαφή ιδεολογική ταυτότητα, ψαρεύουν στα θολά νερά της κοινωνικής ανασφάλειας και σύγχυσης, προσαρμόζοντάς ανάλογα με τη συγκυρία την εύπλαστη «ιδεολογική» τους ταυτότητα και τις προγραμματικές τους «θέσεις».

Ας δούμε επιγραμματικά πως τα παραπάνω εφαρμόζονται ή έχουν εφαρμοστεί στο χώρο της Εκπαίδευσης.

Σε πρόσφατη (Σεπτ. 2019) δημοσκόπηση ανάμεσα στα άλλα η OpinionPoll έθεσε «ευφύως» το ερώτημα « Η Κυβέρνηση κατήργησε το Πανεπιστημιακό Άσυλο. Εσείς θεωρείται ότι ήταν σωστή επιλογή για να αντιμετωπιστούν καταστάσεις ανομίας και παρεμβατικών συμπεριφορών στα πανεπιστήμια;». Το δείγμα απάντησε σε ποσοστό 74.11% (66.15% ναι / 7.96% μάλλον ναι) ότι η κυβερνητική επιλογή ήταν ήταν σωστή.

Η νέα Υπουργός Παιδείας κα. Ν. Κεραμέως, αμέσως μετά, δηλώνει αυτάρεσκα και προκλητικά ότι η κυβέρνηση δικαιώνεται που κατήργησε το άσυλο γιατί όπως δείχνει η δημοσκόπηση το 74.11% του λαού την επικροτεί!

Η κα Κεραμέως ως εάν μόλις σήμερα μετοίκησε στη χώρα, υποκρίνεται ότι αγνοεί το γεγονός ότι όλα τα φιλοκυβερνητικά Μ.Μ.Ε., για χρόνια, συστηματικά τρομοκρατούσαν τους πολίτες παρουσιάζοντας τα Πανεπιστήμια ως κέντρα μέγιστης εγκληματικότητας και ανομίας, ενώ τα πραγματικά στοιχεία πχ για το έτος 2017 αναφέρουν ότι σε σύνολο 200.000 καθηγητών, φοιτητών και προσωπικού καταγράφηκαν 53 περιστατικά βίας, ενώ, για το ίδιο διάστημα, η Ελληνική Στατιστική Αρχή (Ε.Λ.Σ.Τ.Α.Τ.) καταγράφει 2.054 αδικήματα ανά 100.000 κατοίκους στη χώρα.

Παράλληλα, σύμφωνα με δημοσίευση της εφημερίδας «ΤΑ ΝΕΑ» σε διάστημα 3 ετών σε χώρους εντός και εκτός του Ε.Μ.Π. και του Οικονομικού Πανεπιστημίου (πρώην ΑΣΟΕΕ) η αστυνομία κατέγραψε 858 περιστατικά, ενώ μόνο για το 2017 καταγράφονται στην υπόλοιπη χώρα 221.225 αδικήματα.

Η Υπουργός και τα φιλικά προς αυτή προσκείμενα Μ.Μ.Ε., αποκρύπτουν το γεγονός ότι ο ισχύον μέχρι πρότινος νόμος για το άσυλο επέτρεπε στις αστυνομικές δυνάμεις να παρέμβουν αυτεπαγγέλτως στους πανεπιστημιακούς χώρους για να καταστείλουν

πράξεις λαθρεμπορίας, διακίνησης ναρκωτικών ή και άλλες κακουργηματικές πράξεις.

Γιατί δεν συνέβαινε αυτό τόσο καιρό πριν ώστε να αποκατασταθεί η, όπως αποδεικνύεται, ποσοστιαία μικρή διασάλευση της τάξης, είναι προφανές. Οι συντηρητικές δυνάμεις, όπως αυτές αντιπροσωπεύονται σε δημοσιογραφικό, πολιτικό, πανεπιστημιακό ή και δημόσιας τάξης επίπεδο, συντηρούσαν αυτό το κλίμα, το διόγκωναν στα μάτια της κοινής γνώμης, παραπληροφωρώντας τη, ώστε η κατάργηση του ασύλου, δηλαδή η αστυνόμευση της πανεπιστημιακής ζωής, της ελευθερίας έκφρασης, της καθυπόταξης των παραδοσιακών εστιών αμφισβήτησης, να φανεί, όπως καταδεικνύει η «κατά παραγγελία» δημοσκοπήση, ως λαϊκή απαίτηση.

Είναι χαρακτηριστικά τα παραδείγματα Πρυτανικών αρχών, Προέδρων Τμημάτων ή Κοσμητόρων, οι οποίοι αποδείχτηκαν άξιοι της θέσης που κατείχαν και που με σεβασμό όχι μόνο στους συναδέλφους τους, αλλά και στους φοιτητές τους και τους διοικητικούς υπαλλήλους τους, αντιμετώπισαν, με ένα εξαιρετικά δημιουργικό και ακαδημαϊκό τρόπο, κάθε πρόβλημα που παρουσιαζόταν στον πανεπιστημιακό τους χώρο, σε αντίθεση με άλλους συναδέλφους τους, οι οποίοι με αυταρχισμό, με έλλειψη ακαδημαϊκής ευθύνης, αλλά και με έλλειψη σεβασμού απέναντι στα προβλήματα των φοιτητών τους ή και των εργαζομένων στα ΑΕΙ, δημαγωγούσαν στις τηλεοράσεις, ζητώντας προστασία από τα σώματα ασφαλείας και τη δικαστική εξουσία. Κάποιοι δε από τους πρώτους είχαν το ακαδημαϊκό ανάστημα να αναφερθούν σχετικά δημόσια στην επιτροπή της Βουλής στη συζήτηση πριν από την ψήφιση της κατάργησης του πανεπιστημιακού ασύλου. Και φυσικά αγνοήθηκαν.

Η πολιτική της ΝΔ στην Εκπαίδευση είναι σαφής και οι στόχοι της ξεκάθαροι, όσο και αν προσπαθεί να τους εξωραΐσει λεκτικά. Η προτροπή του Κ. Μητσοτάκη, σε μια αποστροφή της εκεί ομιλίας του, προς τους κατοίκους στο Περιστερί να γίνουν τα παιδιά τους ψυκτικοί..., δείχνει σημειολογικά ότι στη συνείδηση αυτών των ανθρώπων είναι αποτυπωμένη ανεξίτηλα, νομοτελειακά, η μοίρα, το μέλλον, η θέση στην κοινωνία, των ανθρώπων που δεν γεννήθηκαν πλούσιοι. Το υποκριτικό ενδιαφέρον της κυβέρνησης για την αναβάθμιση της δημόσιας εκπαίδευσης προς όφελος των λαϊκών στρωμάτων έχει αποκαλυφθεί χρόνια τώρα, επιβεβαιώνεται και σήμερα.

Παρενθετικά έχει ενδιαφέρον η αναφορά του γεγονότος ότι εκ των «αρίστων» του δυναμικού της Ν.Δ. επελέγη για την θέση της Υπουργού Παιδείας η κ. Ν. Κεραμέως, με εξαιρετικές σπουδές στα νομικά, με ειδικευση στο ιδιωτικό διεθνές δίκαιο και τη διαιτησία, η οποία όμως ουδεμία σχέση είχε μέχρι σήμερα με την ελληνική εκπαιδευτική πραγματικότητα! Η οποία με την σειρά της, όπως ήταν «φυσικό», σύμφωνα με το alfavita.gr, επέλεξε ως ειδικούς της συμβούλους ή και συνεργάτες της μια σειρά νομικών, πλην μίας, αποφοίτου της Θεολογικής, ως εάν της είχε ανατεθεί η θέση της υπουργού Δικαιοσύνης!!

Η πρόσφατη (6 Σεπτεμβρίου 2019) επιστολή της υπουργού Παιδείας προς τα «αξιότιμα Μέλη της Ακαδημαϊκής κοινότητας», είναι αποκαλυπτική.

Όπως στην αρχή της επιστολής της αναφέρει «Επιδίωξή μας ...είναι να οικοδομήσουμε σχέση αγαστής συνεργασίας και αμοιβαίας εμπιστοσύνης με την ακαδημαϊκή κοινότητα.» Για τον σκοπό αυτόν, όπως αναφέρει, συναντήθηκε με το

Προεδρείο της Συνόδου των Πρυτάνεων, την ΠΟΣΔΕΠ και επί μέρους Πρυτανικές αρχές και μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας.

Εκείνης της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Συλλόγων Διδακτικού και Ερευνητικού Προσωπικού (ΠΟΣΔΕΠ) η οποία ελέγχεται απόλυτα από το διδακτικό προσωπικό των Σχολών της Ιατρικής, εκείνη που με ενθουσιασμό περισσό στα χρόνια της νεοδημοκρατικής αντιπολίτευσης κουβαλούσε νερό στο μύλο των σχεδίων της ΝΔ, με πρόεδρο της μέχρι πρότινος τον κ. Σ. Ευσταθόπουλο, αποτυχόντα υποψήφιο Πρύτανη του ΕΚΠΑ, την υποψηφιότητα του οποίου στήριξε η ΝΔ και προσωπικά και δημόσια η κα Κεραμέως, λίγο πριν της βουλευτικές εκλογές, προκειμένου τώρα ως κυβέρνηση να είχαν ένα «δικό» τους άνθρωπο στο τιμόνι του ΕΚΠΑ. Έτσι καταλαβαίνουν την «αγαστή συνεργασία».

Έτσι την καταλάβαινε και η απελθούσα κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Στηρίζουμε την εκλογή συγκεκριμένων προσώπων στην ηγεσία των Πανεπιστημίων, οι οποίοι αργότερα εξαργυρώνουν την στήριξη αποδεχόμενοι τα όποια κυβερνητικά μέτρα. Και εκείνοι οι Πρυτάνεις που δεν ανήκαν στην κατηγορία αυτή με το δέλεαρ της μετατροπής του περιφερειακού, μικρού τους πανεπιστημίου, σε ένα τεράστιο οργανισμό πλήθους Σχολών και Τμημάτων, στήριζαν το απίστευτο σχέδιο του τότε Υπουργού Παιδείας κ. Κ. Γαβρόγλου.

Τι κι αν οι «σχολές» αυτές ή τα νέα «τμήματα» δεν είχαν πρόγραμμα σπουδών, τι κι αν δεν είχαν διδάσκοντες ή υποδομές. Η τότε κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ γλύτωσε το πολιτικό κόστος της αξιολόγησης των ΤΕΙ, γιατί θα έπρεπε κάποια να κλείσει και κάποια να τα ενισχύσει, πράγμα που χρειαζόταν μελέτη συστηματική και σχέδιο αναπτυξιακό για την τεχνολογική εκπαίδευση, που δεν υπήρχε, ικανοποίησε τις φιλοδοξίες Πρυτάνεων και πολλών εκ των διδασκόντων των ΤΕΙ, καθώς και δυστυχώς τους γονείς των φοιτητών των ΤΕΙ, πολλούς εκ των φοιτητών, καθώς και τοπικών παραγόντων οι οποίοι θα κερδίσουν χρήματα από ενοικιάσεις στέγαση κλπ κλπ.

Με αυτόν τον τρόπο εμφανίστηκε η βίαια εξαφάνιση της Τεχνολογικής Εκπαίδευσης, και απορρόφηση των ΤΕΙ στο τραγικό σχήμα πανεπιστημιακής τερατογένεσης που ακολούθησε, ως επιθυμία των πανεπιστημίων, και αναβάθμιση των σπουδών. Στην περίπτωση αυτή η παραπλάνηση των εμπλεκόμενων βρήκε γόνιμο έδαφος είτε γιατί οι εμπλεκόμενοι είχαν άγνοια της σοβαρότητας του ζητήματος είτε πολύ χειρότερα ενώ γνώριζαν θυσίασαν την ουσιαστική ανάπτυξη της τεχνολογικής εκπαίδευσης στο βωμό των προσωπικών και ποικίλων μικροσυμφερόντων τους, αδιαφορώντας για την υποβάθμιση που συνεπάγεται της πραγματικής πανεπιστημιακής εκπαίδευσης. Το δυστύχημα είναι ότι το σχέδιο αυτό σχεδιάστηκε και υλοποιήθηκε από μια κυβέρνηση οποία αυτοπροσδιοριζόταν ως «αριστερά», διαστρεβλώνοντας βάρβαρα το ουσιαστικό περιεχόμενο του χαρακτηρισμού αυτού στη λαϊκή συνείδηση.

Για τα παραπάνω η κα Κεραμέως δεν αναφέρει το παραμικρό στην επιστολή της προς τα «αξιότιμα Μέλη της Ακαδημαϊκής κοινότητας». Θα τολμήσει να καταργήσει αυτό το τερατούργημα ή θα μετρήσει το πολιτικό κόστος που θα έχει η κυβέρνησή της;

Η Ν.Δ. ετοιμάζει, όπως κάθε κυβέρνηση που σέβεται τον εαυτό της, ένα νέο νόμο που θα διέπει τη λειτουργία της Ανώτατης Εκπαίδευσης. Και στην κατεύθυνση της αποδοχής του εφαρμόζει τη γνωστή μέθοδο της ονοματολογικής παραπλάνησης.

Κάτω από τους όρους που χρησιμοποιεί στην επιστολή της η κ. Υπουργός, «ενίσχυση της αυτονομίας και αυτοδιοίκησης των ΑΕΙ» καθώς και «θεσμικά αντίβαρα εντός του Πανεπιστημίου για τη μεταφορά αρμοδιοτήτων από το Υπουργείο Παιδείας στα πανεπιστήμια», κρύβει την ενίσχυση της κυβερνητικής παρέμβασης μέσω της επιβολής και πάλι των συμβουλίων Ιδρύματος, ενός κυβερνητικού μηχανισμού απόλυτου ελέγχου των διοικήσεων των ΑΕΙ. Ενός θεσμού ο οποίος επιχειρήθηκε δια της βίας να εφαρμοστεί στο παρελθόν, απέδωσε μηδενικό έργο, και καταργήθηκε κακήν κακώς.

Δεν μας λείπει η κ. Υπουργός ποιοί θα είναι οι νέοι κανόνες για τον προσδιορισμό της κρατικής χρηματοδότησης ανά ίδρυμα, την ίδια στιγμή που οι «Επιχειρήσεις έντασης γνώσης (spin-off), «για τη δημιουργία θερμοκοιτίδων επιχειρήσεων» στα ΑΕΙ, αποτελούν ξέχωρη, εκτενή, παράγραφο στην επιστολή της. Αν η ΝΔ θέλει να συνδεθεί το πανεπιστήμιο με την αγορά, ακόμα και στα πλαίσια της νεοφιλελεύθερης αγοραίας αντίληψής της για την επιστήμη, την έρευνα και το ρόλο τους στο κοινωνικό γίγνεσθαι, ποιο είναι το αναπτυξιακό της σχέδιο στην κατεύθυνση αυτή; Κανένα, εκτός από την προτροπή της κας Κεραμέως, βγείτε στην αγορά και φέρτε χρήματα στα πανεπιστήμια ώστε, εμείς περικόπτοντας τη δημόσια χρηματοδότηση στα ΑΕΙ, να έχουμε τη οικονομική δυνατότητα να ενισχύσουμε περισσότερο το κεφάλαιο που μας εκφράζει. Το τελευταίο είναι συμπέρασμα του υπογράφοντος.

Όπως επίσης, δεν υπάρχει η παραμικρή αναφορά στη μείωση του ΔΕΠ των ΑΕΙ σε ποσοστό που αγγίζει το 50% ή στη τύχη της Βασικής Έρευνας ή των ανθρωπιστικών σπουδών. Όμως ζητά ακόμα μεγαλύτερη απελευθέρωση των ήδη εκατοντάδων μεταπτυχιακών Προγραμμάτων Σπουδών. Μεταπτυχιακά προγράμματα που γιγαντώθηκαν επί Υπουργίας του κ. Γαβρόγλου, σε πλήθος και ύψος διδασκτρων, πολλά εκ των οποίων παρέχουν άχρηστους τίτλους σπουδών και εκμεταλλεύονται τις εκατοντάδες χιλιάδες άνεργους πτυχιούχους. Όμως όλα αυτά, μαζί με την περίφημη «δια βίου μάθηση» όπου μπορείς έναντι χρηματικού αντιτίμου να πάρεις πανεπιστημιακές βεβαιώσεις επί παντός του επιστητού, αποτελούν τον αγοραίο εκείνο μηχανισμό απόκτησης εσόδων στα ΑΕΙ, που θα δώσει τη δυνατότητα στην κυβέρνηση να περιορίσει την χρηματοδότηση στα πανεπιστήμια, αφήνοντας τα να βουλιάζουν στην αναζήτηση ίδιων οικονομικών πόρων, όπως ήδη συμβαίνει σε άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, οι οποίες από καιρό έχουν χάσει την επιστημονική αξιοπιστία των Ανώτατων Ιδρυμάτων τους.

Τέλος, η «βάση του 10» γίνεται κεντρικό ζήτημα, χωρίς να αναρωτιούνται νυν και πρώην Υπουργοί Παιδείας, «όποτε η δυσκολία των θεμάτων είναι μεγαλύτερη από το συνηθισμένο ή απαιτεί λίγο πιο προχωρημένη κριτική σκέψη, γιατί οι υποψήφιοι αποτυγχάνουν μαζικά;». Και ο μεν ΣΥΡΙΖΑ συνέτεινε στην παραπέρα υποβάθμιση του Λυκείου, ανάμεσα στα άλλα μεταμορφώνοντας τη Γ΄ Λυκείου σε προπαρασκευαστική φροντιστηριακή τάξη, αποψιλώνοντας το γνωστικό περιεχόμενο σημαντικών επιστημονικών αντικειμένων, η δε Ν.Δ. επικεντρώνεται παραπλανητικά στην περίφημη, όπως την ανήγαγαν, «βάση του 10», για να αποκρύψει την έλλειψη πρότασης αναβάθμισης της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Μίας πρότασης η οποία θα έχει ξεκάθαρο το ρόλο και το γνωστικό-εκπαιδευτικό περιεχόμενό της, ώστε να αποτελέσει το εκπαιδευτικό-μορφωτικό εκείνο αυτοδύναμο στάδιο εκπαίδευσης των παιδιών μας, που θα ολοκληρώνεται ομαλά και με συνέχεια μαζί με την ενηλικίωσή τους.

Εκείνο το ερώτημα που ηθελημένα ή αθέλητα μένει αναπάντητο είναι: «μέχρι πότε εργαζόμενοι, φοιτητές, μαθητές, εκπαιδευτικοί όλων των βαθμίδων, θα παρακολουθούν απλώς τα όσα συμβαίνουν στην Εκπαίδευση, θα αποδέχονται παθητικά τα όσα σχεδιάζονται σε βάρος τους, σε βάρος των παιδιών τους, σε βάρος της πραγματικής λαϊκής ανάπτυξης ;»

Ίσως η οξύτητα των οικονομικών προβλημάτων, η συνεχής υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου της πλειοψηφίας του Ελληνικού λαού, η παραπληροφόρηση των ΜΜΕ να έχουν οδηγήσει σε αδράνεια μεγάλα τμήματα των εργαζομένων και της νεολαίας τα τελευταία χρόνια. Όμως η ελπίδα για ένα καλλίτερο μέλλον, σίγουρα δεν έχει σβήσει. Όπως και η ιστορικά επιβεβαιωμένη γνώση του ότι οι συζητήσεις στους διαδρόμους των σχολείων, των πανεπιστημίων, στους χώρους δουλειάς, γίνονται αποτελεσματικές προς όφελος ενός λαού, μόνο όταν εκφραστούν μαζικά, οργανωμένα, μόνο όταν οδηγήσουν στη διαμόρφωση ενός μαζικού, ανατρεπτικού λαϊκού προοδευτικού κινήματος.